

ζέα = κέλλα, σπίτι) Τσακων. Ἐγὼ θὰ πάω 'ς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἐοὺ θὰ κοιτάξῃς μισὸ σπίτι νὰ σαρώσῃς καὶ μισὸ νὰ τ' ἀ-
ήσῃς ἀσάρωγο (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Κ' εἶναι τὸ σπίτι ἀσάρωτο καὶ ὁ νοὸς κορνιαχτισμένος
(ἐκ μοιρολ.) Ἰθάκ. Συνών. ἀπαράσυρτος, ἀπόσυρ-
τος 1, ἀσκούπιστος, ἀφροκάλητος.

ασάχνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάχνιαστους Μακεδ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαχνιαστὸς < σα-
νιάζω.

Ὁ μὴ σεσηπώς, ὁ μὴ ἀναδίδων τὴν ἐκ τῆς σήψεως
υποσμίαν, ἐπὶ κρέατος. Συνών. ἀσάχνιστος.

ασάχνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάχνιστους Μακεδ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαχνιστὸς < σα-
νίζω.

Ἀσάχνιαστος, ὁ ἰδ.

ασβάρνιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσβάρνιστους βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σβαρνιστὸς < σβαρ-
νίζω.

Ὁ μὴ διὰ τοῦ βωλοκόπου ἰσοπεδωθείς, ἀβωλοκόπητος,
ἐπὶ ἀγρῶν: Ἀσβάρνιστο χωράφι.

ασβεστάδι τό, ἀμάρτ. ἀσβιστάδ' Ἱμβρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -άδι.
Ὁσμὴ ἀσβέστου. Συνών. ἀσβεστὶς 1, ἀσβεσίλα.

ασβεστάδικο τό, σύνηθ. ἀσβεστάτικο Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἀσβεστᾶδες πληθ. τοῦ οὐσ. ἀσβεστᾶς.

1) Ὁ τόπος ὅπου παράγεται ἡ ἄσβεστος, ἀσβεστουρ-
γεῖον. Συνών. ἀσβεσταρεῖο 1, ἀσβεσταρεῖα 1, κα-
μίνι. 2) Τὸ κατάστημα ὅπου πωλεῖται ἡ ἄσβεστος.

ασβεσταρεῖο τό, πολλαχ. ἀσβισταρεῖο βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρεῖο. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀσβεστάριον.

1) Ἀσβεστάδικο 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀσβεσταρεῖα 1β,
ὁ ἰδ.

ασβεσταρεῖα ἡ, Ἄνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Μεγίστ.
— (Παναθῆν. 1907 σ. 167) — Λεξ. Βλαστ. 317 Δημητρ.
ἀσβισταρεῖα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Κατα-
φύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ὀβισταρεῖα
Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀσβεσταρεῖα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσβεσταρεῖα. Ἰδ. FTrinchera
Syll. Graec. membr. 556, 554.

1) Ἀσβεστάδικο 1, ὁ ἰδ., Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. (Ζα-
γόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Καλαμπάκ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Καπνίζ' σὰν
ἀσβισταρεῖα Θεσσ. Νὰ τὴ θάψουν σ' ἓνα παρεκκλήσι δίπλα ἀπὸ
μὴ ἀσβεσταρεῖα (Παναθῆν. ἐνθ' ἄν.) || Φρ. Τό 'καμι ἀσβι-
σταρεῖα (τὸ κατέστρεψε) Αἰτωλ. Γῖν'κι ἀσβισταρεῖα (κατε-
στράφη) Ζαγόρ. Κακὴ ἀσβεσταρεῖα! (ἀρὰ) Ἡπ. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβισταρεῖα Στερελλ. (Εὐρυταν.)
Ἀσβισταρεῖες Στερελλ. (Παρνασσ.) Πλάκα τῆς ἀσβεσταρεῖας
Νάξ. (Κινίδαρ.) β) Ὁ περὶ τὴν ἀσβεστοκάμινον χῶρος
Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ.) Συνών. ἀσβεσταρεῖο 2.

2) Ὁ λάκκος ὅπου σβήνεται ἡ ἄσβεστος Ἄνδρ. Συ-
νών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβεστόγουβα. 3) Πληθ., οἱ ἐν τῇ κα-
μίνῃ πρὸς παραγωγὴν ἀσβέστου καίόμενοι λίθοι Λεξ. Αἰν.
Βλαστ. 317. Συνών. ἀσβεστολίθαρο, ἀσβεστόπε-
τρα 1. 4) Ἀποτρίμματα τοῦ κονιάματος τῶν τοίχων
Μεγίστ. Συνών. ἀμμουρεῖα 1. 5) Ἡ ἐξ ἀσβέστου ἐπὶ
τῶν ἐνδυμάτων κηλὶς Μεγίστ. Συνών. ἀσβεστὶς 2.

ασβεσταρεῖάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβεσταρεῖα.

Καίω ἀσβεστόπετραν ἐν τῇ καμίνῃ.

ἀσβεστάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστάρους Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις. Μεσν. τύπ. ἀσβεστάριος ὑπόκειται πιθανῶς ἐν
τῇ γλώσσῃ τοῦ Ἡσυχ. 'κονιαταί' ἀσβεστήριοι, ἐνθα τὸ
ἀσβεστήριοι φαίνεται διορθωτέον εἰς ἀσβεστάριοι.
Τὸ ἀσβιστάρους ἐκ τοῦ πληθ. ἀσβεστάριοι.

Κατασκευαστὴς ἀσβέστου, ἀσβεστοποιός. Συνών.
ἀσβεστᾶς 1, ἀσβεστιάρης, χωρυγᾶς.

ἀσβεστᾶς ὁ, κοιν. ἀσβιστᾶς βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ᾶς. Ὅτι ἡ λ.
καὶ μεσν. δηλοῖ τὸ μεσν. ἐπών. Ἀσβεστᾶς.

1) Ἀσβεστάρις, ὁ ἰδ., κοιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐνιαχ.,
ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀσβεστᾶδες καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) 2) Ὁ πωλὼν ἄσβεστον κοιν. 3) Ὁ ἀσβεστοπότης
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσπριτζῆς. 4) Μεταφ. ἡ ἐπι-
μυθιωμένη γυνὴ Μακεδ.: Πέρασιν οὐ ἀσβιστᾶς.

ἀσβεστένιος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀσβεστένιους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἀσβέστου ἢ ἀσβεστοκονιάματος κατασκευασμέ-
νος: Ταβάνι ἀσβεστένιο. Συνών. ἀσβεστίτικος, χω-
ρυγήσιος, χωρυγώτος.

ἀσβεστερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσβιστερός Σάμ. Οὐδ.
ἀσβεστερὸ Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Χίος κ.ά. ἀσβηστερὸ
ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ερός.

1) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ἄσβεστον ἢ ὁμοιάζων πρὸς ἄσβε-
στον, ἀσβεστώδης Σάμ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβεστερὸ ὡς
τοπων. Χίος. 2) Οὐδ. οὐσ., δεξαμενὴ μετ' ἀσβέστου εἰς
ἣν ρίπτονται τὰ δέρματα ὑπὸ τῶν βυρσοδεψῶν διὰ νὰ
ἀφαιρῶνται εὐκόλως αἱ τρίχες τῶν Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)
Χίος κ.ά.: Ἐργάζομαι 'ς τ' ἀσβεστερὰ Ἀθῆν.

ἀσβέστης ὁ, κοιν. ἀσβέστ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀσβέτ'ς
Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) κ.ά. ἀσβήστ'ς Πάρ. (Λεῦκ.) ἀρβέστης
Νάξ. (Φιλότ.) ἀσβέστη ἡ, πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ.)
ἀσβέστ' πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀσβέστη Μακεδ. (Βλάστ.)
Πληθ. ἀσβέστις τά, Σάμ. κ.ά.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσβέστης, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄσβε-
στος. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ (ἔκδ. JSchmitt) 2032 «οἱ τοῖχοι
ἦσαν ὑψηλοὶ ὅλοι μετ' ἀσβέστην». Περί τῆς λ. ἰδ. JKa-
litsunakis Mittel-neugr. Erklär. 17 κέξ. Διὰ τὸν τύπ.
ἀρβέστης πβ. ἀρβοσ' ὡνω (ἰδ. ἀσβολώνω).

1) Τὸ ὀξειδίον τοῦ ἀσβεστίου τῆς χυμείας ἄσβεστον
ἢ ἐσβεσμένον, ἡ τῶν ἀρχαίων τίτανος κοιν. καὶ Ἀπουλ.
(Μαρτ.): Ἀσβηστος - σβησμένος ἀσβέστης κοιν. Ἀκράτος
ἀσβέστης Κρήτ. || Ἄσμ.

Βασιλικὸν ἐφύτρεπα ἀπάνον 'ς τὸν ἀσβέστη

γὰ νὰ περνᾷ ἡ - ῃ - ἀγάπη μου νὰ λέῃ Χριστὸς ἀνέστη

Πελοπν. (Παππούλ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβέ-
στης Στερελλ. (Φθιώτ.) 'ς ν' Ἀσβέστ' Ἡπ. Συνών. ἀσβέ-
στι 1, χωρύγι. 2) Πᾶν δι' ἀσβέστου κονίαμα κοιν.:
Ἀσβέστης νερούλλος κοιν. Μαθήσανε οἱ ἀσβέστες τοῦ τοίχου

Κύθηρ. Συνών. ἀσβέστι 2.

[**]

ἀσβεστήσις τό, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Οὐσ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀσβεστήσιος.

Δέρμα κατεργασμένον ἐν τῇ ἀσβέστῃ.

ἀσβέστι τό, ἀσβέστιν Πόντ. (Οἰν.) ἀσβέστι σύνηθ.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσβέστι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)
ἀβζέστι Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀβλέστι Ἀπουλ. (Κοριλ.)
ἀσβέστ' Τήν. κ.ά. ἀζβέστ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσβέστης 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Κορίλ. Τσολ-
λῖν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Οἶν.): Φρ.
Τυρὶ ἀσβέστι (τυρὸς ἀποβουτυρωμένος καὶ ξηρός). 2)
Ἀσβέστης 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἀθριζόν τοῦ δουξᾶτου - τοῦ
ἀπίτ' μι' ἀξβέδτ' Χαλκιδ.

ἀσβεστιὰ ἡ, ἀσβεστία Εὐβ. (Κύμ.) ἀσβεστιὰ Ἀθῆν.
Α.Κρήτ. κ.ἀ. ἀσβεστία Δ.Κρήτ. ἀσβεστὲ Δ.Κρήτ. ἀσβε-
σθιά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Ὁσμὴ ἀσβέστου ἔνθ' ἀν.: Μόλις μῆς 'ς τὴν κάμαρα
σὲ παίρνει ἡ ἀσβεστία Ἀθῆν. Ἐρρικᾶς τὴν ἀσβεστέ; Δ.Κρήτ.
Ἀσβεστῖες μυρίζει Κύμ. Συνών. ἀσβεστάδι, ἀσβεστίλα.

2) Κηλὶς ἀσβέστου ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἀσβέστης πετάχτηκε καὶ
μὲ γέμισε ἀσβεστῖες Ἀθῆν. Συνών. ἀσβεσταριὰ 5.

ἀσβεστιάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστιάρ'ς Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀσβεσταρις, ὁ ἰδ.

ἀσβεστίλα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀσβεστιὰ 1, ὁ ἰδ., σύνηθ.: Μυρίζει ἀσβεστίλας Αἴγιν.

ἀσβεστίτικος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐξ ἀσβέστου κατεσκευασμένος. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀσβεστένιος.

ἀσβεστόβεργα ἡ, Σίφν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ βέργα.

Ράβδος διὰ τῆς ὁποίας τρίβεται ἡ ἄσβεστος ἐν δοχείῳ
πρὸς διάλυσιν.

ἀσβεστόβουρτσα ἡ, πολλαχ. ἀσβεστόβρουτσα ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ βούρτσα.

Ψήκτρα χρήσιμος πρὸς ἐπίχρισιν τῶν τοίχων δι' ἀσβε-
στώδους γαλακτώματος.

ἀσβεστόγαλα τό, ΒΚριμπᾶ Ἀμπέλ. 38 — Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γάλα.

Γαλάκτωμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι.

ἀσβεστογῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀσβεστοῦ Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γῆ.

Ἀσβεστώδης γῆ.

ἀσβεστόγλαστρα ἡ, Σκῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γλάστρα.

Ἀγγεῖον ἔχον σχῆμα γλάστρας εἰς τὸ ὁποῖον διαλύουν
τὴν ἄσβεστον.

ἀσβεστόγουβα ἡ, Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γούβα.

Ὁ λάκκος ὅπου σβήνεται ἡ ἄσβεστος. Συνών. ἀσβε-
σταριὰ 2, ἀσβεστόγουρνα, ἀσβεστόλακκος.

ἀσβεστόγουρνα ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀσβιστόγουρνα
Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ γούρνα.

Ἀσβεστόγουβα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐπισι μέσ' 'ς τ'ν
ἀσβιστόγουρνα κὶ κἀκηι Ἀράχ.

ἀσβεστοκάμινο τό, ἀσβεστοκαμίνι Κέρκ. ἀσβε-
στοκάμινο σύνηθ. ἀσβιστουκάμ'νου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ καμίνι. Παρά Σομ. τύπ.
ἀσβεστοκάμινον.

Κάμιнос ὅπου παράγεται ἡ ἄσβεστος ἔνθ' ἀν.: Οἱ ἀσβε-
σταδες πάνε νὰ βάλουν φωτιά 'ς τ' ἀσβεστοκάμινο σύνηθ.
Συνών. χωρυοκάμινο.

ἀσβεστοκάρβουνο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κάρβουνο.

Μᾶζα ἐκ διαλελυμένου ἀσβέστου καὶ κόνεως γαιανθρά-
κων ξηραινομένη εἰς τὸν ἥλιον εἰς τεμάχια καὶ χρησιμεύ-
ουσα ὡς καύσιμος ὕλη: Βρῆκα λίγη καρβουνόσκονι κ' ἔκανα
κᾶνα δυὸ ἀσβεστοκάρβουνα.

ἀσβεστοκολιάζω Κρήτ. ἀσβεστοκολιῶ Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κόλος.

Πάσχω ἐξ ἀσθeneίας καθ' ἣν τὰ περιττώματα γίνον-
ται λευκά ὡς ἀσβέστης, ἐπὶ πτηνῶν. Ἡ μετοχ. ἀσβεστοκο-
λιασμένος καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὑβριστικῶς.

ἀσβεστοκολιάρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κόλος καὶ τῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ἐνεκα ἀσθeneίας ἀφοδεύων περιττώματα λευκά, ἐπὶ
πτηνῶν: Ἀσμ.

Ἦλεα πῶς ἐγάπησες κινάνα δαλληκάρι,

κ' ἐγάπησες τὸ δεινὸν τὸν ἀσβεστοκολιάρι.

ἀσβεστοκόλιασμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστοκολιάζω.

Νόσος τῶν πτηνῶν καθ' ἣν ἀφοδεύουσι λευκά περι-
τώματα.

ἀσβεστοκορίτα ἡ, ἀμάρτ. ἀσβεστοκαρούτα Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ κορίτα.

Μέγα ξύλινον ἢ σιδηροῦν δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
σβήνεται ὁ ἀσβέστης καὶ δι' ὅπῃς διοχετεύεται εἰς τὸν
ἀσβεστόλακκον.

ἀσβεστόλακκος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λάκκος.

Ἀσβεστόγουβα, ὁ ἰδ.

ἀσβεστολίθαρο τό, Λεξ. Δημητρ. ἀσβιστουλίθαρον
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λιθάρι.

Λίθος ὁ ὁποῖος καιόμενος ἐν τῇ καμίνῳ γίνεται ἄσβε-
στος. Συνών. ἀσβεσταριὰ 3, ἀσβεστόπετρα 1.

ἀσβεστολιθιά ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ λίθος.

Λίθοι λευκοὶ καὶ ἐλαφροὶ ὁμοιάζοντες μὲ ἄσβεστον:
Τὸ νταμάρι αὐτὸ εἶναι ὅλο ἀσβεστολιθιά.

ἀσβεστόνερο τό, σύνηθ. ἀσβιστόνερον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ νερό.

Τὸ διάλυμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι χρήσιμον καὶ ὡς φάρ-
μακον στυπτικὸν ἢ τονωτικὸν τῶν ὀστέων.

ἀσβεστόπετρα ἡ, πολλαχ. ἀσβιστόπιτρα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ πέτρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Σομ.

1) Ἀσβεστολίθαρο, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀσβεστώ-
δης γῆ Κάρπ.

ἀσβεστόσκονι ἡ, ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 37.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ σκόνι.

Κόνις ἀσβέστου ἢ ἀσβεστοκονιάματος: Ποίημ.

Δὲ θέλω σάβανό μου ἀσβεστόσκονι,

δὲ θέλω γιὰ στεφάνι μ' ἀραχνιάσματα.

ἀσβεστοτενεκὲς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τενεκὲς.

Τὸ ἐκ λευκοσιδήρου δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμει-
γνύεται τὸ ὑδροξείδιον τοῦ ἀσβεστίου μεθ' ὕδατος πολ-
λαχ.: «Νὰ βγαίνουμε ἐλόγου μας, νοικοκυραῖοι καὶ νοι-

